

Szlovák-magyar baráti hangulat a zene hatására

[MusiciansWho](#) - 2009. július 23., csütörtök 22:21

A Magyar Állami Operaház Zenekara meghívást kapott a Pozsonyi Operaház Zenekarával való közös fellépésre Trencsénbe, a repülőtéren szervezett háromnapos fesztiválra, mely jellegében megegyezik a mi Sziget Fesztiválunkkal. A szlovák szervezőknek az volt a célja, hogy példát szolgáltatassanak a szlovák-magyar baráti együttműködésre, a két nép közötti

pozitív kommunikáció lehetőségére. – Herencsár Viktória beszámolója.

A koncertre július 19-én délben került sor, melyen szlovák és magyar szimfonikus művek, népszerű operaáriák és művek szóltak meg. Mivel magyar részről a műsorban Kodály Zoltán Hány János szvitjéből az Intermezzo is szerepelt, mint az Operaház zenekarának cimbalomművésze, én is utaztam velük. Egy nappal korábban érkeztünk először Pozsonyba, ahol tartottuk az összpóbát. A zenekar fele-fele arányban állt a pozsonyi és a budapesti zenekarból. Az ültetés is úgy volt megoldva, hogy egy szlovák mellé egy magyar kerüljön.

Két karmester is vezényelt, egy szlovák és egy magyar. Már a próba nagyon hangulatos volt. Kollégáim előzetes félelme alaptalannak bizonyult, mert csak segítőkész és barátságos szlovák kollégák vettek minket körül. Mivel én Szlovákiában, Besztercebányán tanítok, előre tudtam, hogy ez így lesz, mert nekem még soha nem volt problémám azzal Szlovákiában, hogy magyar vagyok és magyarul beszélek. Magyar kollégáim félelme a média által viszont csak akkor oszlott el, mikor maguk is ugyanezt tapasztalták.

Szállásunk Trencsény közelében volt. Pozsonyi kollégáinkkal csak másnap, az előadás előtt találkoztunk újból. Mivel nekem csupán az Intermezzóban lett volna dolgom, az Operaház zenekari igazgatója megkért, hogy előtte játsszak egy szólót is. Ezt örömmel vállaltam. A fesztivál hatalmas pódiumán készülve a koncertre, látva az érkező nézők tömegét (állítólag 30 ezren voltak) megfordult a fejemben, hogy mi lesz itt a szóló alatt... Egy szólóhangszerrel nem lehet ennyi ember zaján felülkerekedni! Mit fog szólni a klasszikus produkciókhoz ez a közönség, aki a popzene hangzójához, dübörgéséhez van hozzászokva? Ugyan a hangosítás kitűnőnek bizonyult a próba alatt, de a zenekari számok között egy szóló?

Mindezek után nagyon kellemes élményben volt részem. A tömeg a népszerű klasszikus műveket (Brahms Magyar táncai, Dvorák Szláv táncai, Verdi-operák híres ariái stb.) fegyelmetten és óriási ovációval fogadta. Ugyanúgy, mintha popzenekar játszott volna a színpadon. A kivetítő nemcsak a szereplőket mutatta, hanem a közönség reagálását is. És akkor következtem én. Magyar Rapszódia című saját kompozíciómát választottam az előadásra, mely egy magyar népdalra készült variációkból áll. A közönség fegyelmetten hallgatta, közbe-közbe tapsolva egy-egy bravúros rész után, mint az a jazz hangversenyeken szokásos.

A végén viharos üdvözléssel köszönték meg produkciómát. És ez az üdvözlés volt jellemző végig az egész koncerten. A moderátor szinte minden alkalommal elmondta, hogy ez a zenekar a budapesti és a pozsonyi Operaházak tagjaiból áll, melyet a hallgatóság ugyancsak nagy tetszéssel fogadott. A magyar karmestert éppúgy éljeneztek, mint a szlovákot. A színpadon mindenkit feldobott, hogy a közönség élvezze produkciónkat, tetszik műsorunk, táncolnak, mozognak a melódiákra, ritmikus részeknél tapsolnak, és szünni nem akaró tapsal dotálják az egyes műveket. Semmi negatív megnyilvánulás, csak pozitív! Mindegyikünk úgy érezte, hogy érdemes volt ide eljönni, együtt játszani, példát adni, hogy lehet nemzetiségtől függetlenül békésen, egymás mellett, együttműködve összedolgozni. A koncert végén – ami majdnem két órára nyúlt az egy óra helyett a sok taps miatt – a szlovák és magyar zenészek kézzel, öleléssel köszönték meg egymásnak az együttműködést, melyet a nézők igencsak értékelték.

A koncert után a pozsonyiak és mi is hazaindultunk. Voltak, akik névjegykártyát cseréltek, hogy tovább tudják a kapcsolatot tartani. Arról beszéltünk, hogy talán Magyarországon is szervezhetnének hasonló koncertet, hogy itt is érezhessék és tapasztalhassák az emberek a népek összefogó erejét. A Pozsonyi Operaház Zenekara ebben partner lenne.

Eszembe jutottak az általam szervezett Nemzetközi Cimbalom Hangversenyek, ami szintén a népek együttműködésére és összefogására ad példát. Ha erre gondolok, nem tartom valószínűtlennek, hogy a többezres tömegeket vonzó fesztiválok keretében hasonló koprodukciónak szülessen. Ehhez viszont kellenének olyan szervezők, mint a Trencsényi Fesztiválé, akik úgy érzik, hogy nemes célokra is fel lehet használni az emberekhez szólni akaró, tömegeket megmozdító programokat. És talán a tömegek is lesznek annyira intelligensek és fegyelmezettek, mint ahogy azt Trencsényben tapasztaltuk. Én mindenesetre várom ezt az eseményt!